

สาระ: ลูกๆที่แสนหวาน บาบาคือหมอยาสมุนไพรที่คงอยู่ตลอดไป ท่านขจัดความทุกข์ทั้งหมดของลูกด้วยเพียงมนตราที่ยิ่งใหญ่เดียว

คำถาม: เหตุใดมายาจึงสร้างอุปสรรคให้กับลูกครั้งแล้วครั้งเล่า?

คำตอบ: เพราะลูกคือลูกคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมายา เมื่อเธอเห็นว่าเธอกำลังสูญเสียลูกคำของเธอ เธอก็วางอุปสรรคไว้ในหนทางของลูก เมื่อหมอยาสมุนไพรที่คงอยู่ตลอดไปได้ให้ยาแก่ลูก, โรคภัยทั้งหมดของมายาก็ประทุขึ้นมา ดังนั้นลูกต้องไม่หวาดกลัวอุปสรรค มายาจะวิ่งหนีไปจากการใช้มนตรา “มานมานะบาฟ”

โอมชานติ บาบานั่งที่นั่นและอธิบายแก่ลูกๆ ผู้คนได้อยู่อย่างสิ้นหวัง ได้แต่ร้องขอความสงบของจิตใจอยู่เสมอ! พวกเขาพูดทุกวันเช่นกันว่า “โอม ชานติ” แต่เพราะพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของสิ่งนั้น พวกเขาเฝ้าแต่ร้องขอความสงบ พวกเขาแม้แต่พูดว่า: ฉันคือดวงวิญญาณ, ซึ่งหมายถึง: ฉันคือความเจ็บสงบ ศาสนาดั้งเดิมของเราคือความเจ็บสงบ หากศาสนาดั้งเดิมของลูกคือความเจ็บสงบ, แล้วเหตุใดลูกจึงร้องขอสิ่งนั้นเล่า? เพราะพวกเขาไม่ได้เข้าใจความหมายของความสงบนี้ พวกเขาจึงเฝ้าแต่ร้องขอสิ่งนั้น ลูกเข้าใจว่านี่คืออาณาจักรของราวัน แต่ลูกไม่เข้าใจแม้กระทั่งว่าราวันคือศัตรูของทุกคนในทั้งโลกโดยทั่วไปและบาร์ตเป็นพิเศษ เหตุนี้เองพวกเขาจึงเฝ้าแต่เฝ้าหุ่นจำลองของราวัน มีมนุษย์ผู้ใดที่หุ่นจำลองของเขาถูกเผาไปปีแล้วปีเล่าไหม? พวกเขาได้เผาราวันมาชาติแล้วชาติเล่า, วงจรแล้ววงจรเล่า เพราะราวันคือศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของลูก ทุกคนติดกับอยู่ในกิเลสทั้งห้า ทุกคนถือกำเนิดจากความคดโกง ดังนั้นนี่คืออาณาจักรของราวัน ในเวลานี้มีความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัด ใครรับผิดชอบต่อความทุกข์นี้? ราวัน! ไม่มีใครรู้ถึงเหตุของความทุกข์ อาณาจักรนี้เป็นของราวัน ราวันเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของทุกคน ผู้คนทำหุ่นจำลองของราวันทุกปีและเผาหุ่นจำลองนั้น ในแต่ละวันที่ผ่านไป, พวกเขาทำให้หุ่นจำลองใหญ่ขึ้น ความทุกข์ก็เฝ้าแต่เพิ่มพูนด้วยเช่นกัน ไม่มีผู้ที่ยิ่งใหญ่, ผู้เคร่งศาสนา, ดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่, ผู้ปกครอง ฯลฯ มากมายที่จะรู้วราวัน, ผู้ที่พวกเขาเฝ้าแต่เผาทุกปีคือศัตรูของพวกเขา ในความเป็นจริงพวกเขากระทั้งเฉลิมฉลองเทศกาลด้วยความสุขที่ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้น พวกเขาคิดว่าราวันได้ตายไปแล้วและพวกเขาก็ได้กลายเป็นนายของลังกา (อาณาจักรของราวัน) อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่ได้กลายเป็นนาย พวกเขาใช้จ่ายเงินทองอย่างมากมายกับเทศกาลนั้น พ่อพูดว่า: พ่อได้ให้เงินทองนับไม่ถ้วนแก่ลูก ลูกได้สูญเสียเงินทองนั้นไปที่ใด? ในเวลาของดาเซรา (การเผาราวัน) พวกเขาได้ใช้หลายแสนรูปี ได้มีการแสดงไว้ว่าราวันได้ถูกฆ่าและแล้วลังกาก็ถูกรูดปล้น แต่ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาจึงเผาราวัน ในเวลานี้ทุกคนอยู่ในกรงขังของกิเลส เพราะพวกเขาได้อยู่อย่างไม่มีความสุขอย่างยิ่งที่พวกเขาเผาราวันมาถึงครึ่งหนึ่งของวงจร พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาได้อยู่อย่างไม่มีความสุขอย่างยิ่งในอาณาจักรของราวัน แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่ากิเลสทั้งห้าไม่ได้คงอยู่ในยุคทอง การเผาราวัน ฯลฯ เพียงแต่ไม่ได้คงอยู่ที่นั่น หากลูกถามพวกเขาว่าเมื่อไหร่ที่พวกเขาได้เริ่มฉลองเทศกาลนั้น พวกเขา ก็ตอบว่าสิ่งนั้นได้คงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา ให้ถามพวกเขาว่าเมื่อไหร่ที่รักขาบันตันได้เริ่มขึ้นและพวกเขาก็ตอบว่าสิ่งนั้นได้คงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา สิ่งเหล่านี้คือประเด็นที่จะต้องเป็นที่เข้าใจ อะไรได้เกิดขึ้นกับสติปัญญาของมนุษย์? สติปัญญาของเขาไม่เหมือนสัตว์และก็ไม่เหมือนมนุษย์ พวกเขาไร้ประโยชน์อย่างแท้จริง! พวกเขาไม่รู้จักรัศวรรค์เลย พวกเขาคิดว่าพระเจ้าได้สร้างโลกนี้ แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังคงจดจำพระเจ้าในเวลาของความทุกข์ พวกเขาพูดว่า: “โอ้ พระเจ้า! ได้โปรดปลดปล่อยพวกเราจากความทุกข์นี้เถิด!” อย่างไรก็ตามนั้นไม่สามารถจะมีความสุขในยุคเหล็กได้ อย่างแน่นอนที่พวกเขาต้องมีประสบการณ์ของความทุกข์ พวกเขาต้องลงบันไดมา พ่ออธิบายความลับทั้งหมดของทุกสิ่งตั้งแต่ตอนเริ่มต้นโลกใหม่จนถึงตอนสิ้นสุดโลกเก่า เมื่อท่านมาหาลูก ท่านก็พูดว่ามีเพียงยานานเดียวเท่านั้นที่จะเยียวยาความทุกข์ทั้งหมดนี้ ท่านคือหมอยาสมุนไพรที่คงอยู่ตลอดไป ท่านปลดปล่อยลูกทั้งหมดจากความทุกข์ถึง 21 ชาติเกิด ที่นี้หมอยาสมุนไพรเองก็ได้ล้มป่วย ผู้นี้คือหมอยาสมุนไพรที่คงอยู่ตลอดไป ลูกเข้าใจด้วยเช่นกันว่ามีความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัดและความสุขที่ไม่มีขีดจำกัด พ่อได้ให้ความสุขที่ไม่มีขีดจำกัดแก่ลูก ที่นั่นไม่มีนามหรือร่องรอยของความทุกข์ ยานี้เป็นเพียงเพื่อที่จะกลับมามีความสุขเท่านั้น เพียงแต่จดจำพ่อแล้วลูกจะกลับมามีสิริสวัสดิ์และสาโทประธาน ความทุกข์ของลูกทั้งหมดจะถูกขจัดทิ้ง และแล้วจะไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากความสุข และนั่นได้เคยมีการจดจำด้วยเช่นกันว่าพ่อคือผู้ขจัดความทุกข์และเป็นผู้ประทานความสุข ท่านขจัดความทุกข์ทั้งหมดของลูกถึงครึ่งหนึ่งของวงจร ลูกเพียงแต่ต้องคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ นี่คือการละเล่นเกี่ยวกับดวงวิญญาณและร่างกาย ดวงวิญญาณที่ไม่มีตัวตนนั้นไม่สูญสลายและร่างที่มีตัวตนนั้นสูญสลาย การละเล่นทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับสิ่งนี้ พ่อพูดว่า: เวลาที่ให้สัมผัสความสัมพันธ์ทั้งหมดของร่างกายรวมทั้งร่างกายของลูกเอง ขณะที่มีชีวิตอยู่ในการครองเรือน ให้มีสำนึกว่าเวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ไม่สามารถกลับบ้านได้ ดังนั้นให้จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอแล้วลูกจะกลับมาสาโทประธาน พ่อมียานั้น พ่อบอกลูกด้วย

เช่นกันว่าอย่างแน่นอนที่มายาจะนำอุปสรรคมาในหนทางของคุณ ลูกคือลูกคำของราวัน เพราะเธอกำลังจะสูญเสียลูกคำ อย่างแน่นอนที่เธอจะอยู่อย่างสิ้นหวัง พ่ออธิบาย: ความรู้คือการศึกษามากกว่า ไม่ใช่ยา ยาของคุณคือการจารึกแสงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง หากลูกทำความเพียรพยายามที่จะอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่ออย่างสม่ำเสมอ เพียงด้วยการทานยาชานาเดียวนี้ ความทุกข์ทั้งหมดของคุณจะถูกจัดตั้งในหนทางของบักตี, มีผู้คนมากมายที่เฝ้าแต่พร่ำสวดมนตราใดมนตราหนึ่งหรือชื่อของรามอย่างต่อเนื่อง พวกเขาได้รับมนตราจากครูของเขาผู้ที่บอกพวกเขาให้พร่ำสวดมนตรานั้นเท่าใดในหนึ่งวัน สิ่งนั้นก็รู้ได้ว่าเป็นการหม่นมัวลูกประคำด้วยการใช้ชื่อของราม สิ่งนั้นก็รู้ได้ว่าเป็นการทำทานในชื่อของราม มีองค์การเช่นนั้นอยู่มากมาย พวกเขาเฝ้าแต่พร่ำชื่อของ “ราม ราม” พวกเขาอยู่อย่างไม่ว่างเว้น และดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ทะเลาะเบาะแว้ง ฯลฯ ถึงแม้ว่าใครบางคนจะขัดจังหวะและพูดกับพวกเขา พวกเขาจะไม่ตอบสนอง อย่างไรก็ตามก็มีผู้คนน้อยนิดที่ทำเช่นนั้น พ่อพูดว่าไม่มีความจำเป็นที่จะพูดชื่อรามออกมาดัง ๆ ที่นี้ ลูกพร่ำสวดโดยไร้เสียงที่นี้ ให้เพียงแต่จดจำพ่ออย่างสม่ำเสมอ พ่อพูดว่า: พ่อไม่ใช่ราม รามเป็นของยุคเงิน เขาคือรามผู้ที่เคยมีอาณาจักรนั้น ลูกไม่ต้องพร่ำสวดชื่อของเขา พ่ออธิบาย: ขณะที่กำลังพร่ำสวดทั้งหมดนั้นในหนทางของบักตีและแสดงการกราบไหว้บูชา ลูกก็ได้แสดงบันไดมาเพราะทั้งหมดนั้นไม่ถูกทำนองครองธรรม เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่มีศีลธรรมจรรยา ทานที่นี้และอธิบายแก่ลูก ๆ นี่คือการเกมของเขาวงกต เมื่อลูกจดจำพ่อ, ผู้เดียวที่ลูกได้รับมรดกที่ไม่มีขีดจำกัด, ใบหน้าของลูกจะเปล่งประกาย ใบหน้าของลูกจะแบ่งปันด้วยความสุขและมีรอยยิ้มบนริมฝีปากของลูกเสมอ ลูกเข้าใจว่าด้วยการจดจำพ่อ นี่คือการที่ลูกจะกลายเป็น ความทุกข์ทั้งหมดของคุณจะถูกจัดตั้งไปถึงครึ่งหนึ่งของวงจร ไม่ใช่ว่าบาปจะมีความเมตตาบางสิ่งต่อลูก: ไม่เลย ลูกต้องเข้าใจว่ายิ่งลูกจดจำบาปมากเพียงไร, ลูกจะกลับมาสาโทประธานมากเท่านั้น ลักษมีและนารายณ์, ผู้เป็นนายของโลก, ก็มีใบหน้าที่สวยงามยิ่ง ลูกต้องกลายเป็นเหมือนกับพวกเขา เมื่อลูกจดจำพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด นั้นก็มีความสุขอยู่ภายในของการล่วงรู้ว่าคุณกำลังจะกลายเป็นนายของโลกอีกครั้งหนึ่ง และแล้วลูก ๆ ดวงวิญญาณได้นำสันสการ์ของความสุขเหล่านี้ไปกับลูกเอง และแล้วสันสการ์นี้ก็ลดลงทีละน้อย ๆ ในเวลานี้, มายาได้รุกรานลูกอย่างมาก มายาพยายามที่จะทำให้ลูกลืมที่จะมีการจดจำระลึกถึงพ่อ ลูกจะไม่สามารถที่จะมีใบหน้าที่สวยงามใสได้อย่างสม่ำเสมอ ลูกจะสะดุ้งในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง เมื่อผู้คนล้มป่วย พวกเขาได้รับการบอกว่าให้จดจำชีพบาบา แต่ชีพบาบาใครนั่น, ไม่มีใครรู้ ดังนั้นพวกเขาควรจะจดจำท่านด้วยความเข้าใจใด? เหตุใดพวกเขาควรที่จะจดจำท่าน? ลูก ๆ เข้าใจว่าลูกจะเปลี่ยนจากทาโมประธานเป็นสาโทประธานด้วยการจดจำพ่อ เหล่าเทพเคยสาโทประธาน สิ่งนั้นเรียกว่าเป็นโลกของเหล่าเทพ นั้นไม่ได้เรียกว่าเป็นโลกมนุษย์ คำว่า “มนุษย์” ไม่ได้ใช้สำหรับที่นั้น มีคำกล่าวไว้ว่า: “เทพองค์นั้นองค์นี้” นั่นคือโลกของเทพ นี่คือนิคมของมนุษย์ ประเด็นเหล่านี้ต้องเป็นที่เข้าใจ พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่อธิบายสิ่งเหล่านี้ ท่านเป็นที่รู้ว่าคุณเป็นมหาสมุทรของความรู้อยู่ พ่อเฝ้าแต่ให้คำอธิบายหลากหลายประเด็น อย่างไรก็ตามในที่สุดแล้วท่านก็ให้มนตราที่ยิ่งใหญ่ ด้วยการจดจำพ่อ, ลูกก็จะกลับมาสาโทประธานแล้วความทุกข์ทั้งหมดของคุณจะถูกจัดตั้ง ลูกได้กลายเป็นเทพเมื่อวงจรที่แล้ว บุคลิกภาพของคุณเคยเป็นเหมือนกับบุคลิกภาพของเหล่าเทพ ไม่มีใครในยุคทองพูดสิ่งใดผิด พวกเขาไม่ได้ทำการกระทำใดเช่นนั้น นั่นคือโลกของเหล่าเทพและนี่คือโลกมนุษย์ นั่นมีความแตกต่าง พ่อที่นี้และอธิบายสิ่งนี้ มนุษย์คิดว่าโลกของเหล่าเทพเคยอยู่มาหลายแสนปีแล้ว ในเวลานี้ไม่มีใครที่จะเรียกได้ว่าเป็นเทพ เทพนั้นบริสุทธิ์และสะอาด เทพนั้นก็เรียกว่าเป็นดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถจะได้รับความรู้ นี่คือนิคมของราวัน ราวันคือศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคุณ ไม่มีศัตรูอื่นใดที่เป็นเหมือนเช่นเขา ทุกปีลูกเผาหุ่นจำลองของราวัน แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใคร เขาไม่ใช่มนุษย์ เขาเป็นตัวแทนของกิเลสทั้งห้าและเหตุนี้เองสิ่งนี้จึงเรียกว่าเป็นอาณาจักรของราวัน นี่เป็นอาณาจักรของกิเลสทั้งห้า ทุกคนมีกิเลสทั้งห้านี้ การละเล่นนี้เกี่ยวกับการตกต่ำและชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลสได้ถูกกำหนดไว้แล้ว พ่อได้อธิบายแก่ลูกถึงเวลาของชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลส ท่านได้อธิบายเกี่ยวกับการตกต่ำแล้วด้วยเช่นกัน ลูกคือผู้ที่ได้ไต่ขึ้นไปสูงมากและลูกก็คือผู้ที่ตกลงมาด้วยเช่นกัน การเกิดของชีวาและการเกิดของราวันได้มีการทดลองในบาร์ตเท่านั้น ถึงครึ่งหนึ่งของวงจรที่เป็นโลกของเหล่าเทพ อาณาจักรของลักษมีและนารายณ์และอาณาจักรของรามและสีดา เวลานั้นลูก ๆ รู้ถึงประวัติชีวิตของทุกคน ค่ายก้องทั้งหมดอ้างอิงถึงลูก เป็นลูกผู้ที่ได้รับการกราบไหว้บูชาในเทศกาลของนวราตรี (ราตรีทั้งเก้า) ลูกคือผู้ที่ได้นำมาซึ่งการก่อตั้งสวรรค์ ลูกเปลี่ยนโลกด้วยการทำตามศรัทธา ดังนั้นลูกต้องทำตามศรัทธาอย่างสมบูรณ์ ลูกแต่ละคนก็เฝ้าแต่ทำความเพียรพยายาม, ตามลำดับกันไป สวรรค์กำลังมีการก่อตั้งขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ไม่มีเรื่องของการรบรา ฯลฯ ในสิ่งนี้ เวลานั้นลูกเข้าใจว่ายุคแห่งการบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุดนี้แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง นี่เป็นตอนสิ้นสุดของโลกเก่าและตอนเริ่มต้นของโลกใหม่ พ่อมาเพื่อเปลี่ยนโลกเก่า ท่านอธิบายแก่ลูกอย่างมาก แต่ลูก ๆ มากมายก็ลืม หลังจากที่พวกเขาได้ให้คำบรรยาย พวกเขาจดจำทุกสิ่งและคิดถึงประเด็นที่พวกเขาควรจะพูดถึง การก่อตั้ง

สวรรค์จะเกิดขึ้นเหมือนเดิมทุกประการอย่างที่เคยเป็นในวงจรที่แล้ว ลูกแต่ละคนจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพเดียวกันกับที่ลูกเคยประกาศสิทธิ์มาก่อน ลูกทั้งหมดไม่ได้รับสถานภาพที่เท่ากัน จะมีผู้ที่ประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงสุดและผู้ที่ประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่ต่ำสุด เมื่อลูก ๆ ที่พิเศษก้าวหน้าต่อไป พวกเขาจะรู้สึกได้ว่าลูกคนใดจะกลายเป็นสาวใช้ของผู้ที่มั่งคั่ง ใครจะเป็นสาวใช้ของราชินิกุลและใครจะกลายเป็นผู้ที่มั่งคั่งอย่างยิ่งและบางโอกาสจะได้รับการเชื้อเชิญจากราชินิกุล พวกเขาจะไม่เชื่อเชิญทุกคน ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถเห็นใบหน้าของพวกเขา พ่ออธิบายผ่านปากของบราห์มา ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถเห็นบราห์มาเป็นการส่วนตัว ลูกได้อยู่อย่างบริสุทธิ์และเวลานี้ได้อยู่เบื้องหน้าบาบาเป็นการส่วนตัว อะไรเกิดขึ้นกับผู้ที่ไม่บริสุทธิ์มาและนั่งที่นี่ ด้วยการไต่ขึ้นเพียงเล็กน้อย พวกเขาได้กลายเป็นเทพ แม้แต่เมื่อพวกเขาไต่ขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น, ก็จะมีผลกระทบบางประการ หากพวกเขาไม่ได้ไต่ขึ้นสิ่งใด พวกเขาก็จะไม่ได้มาที่นี่ ดังนั้นสิ่งหลักที่พ่อพูดคือ “มานมานะบาฟ” ความทุกข์ทั้งหมดของลูกจะถูกขจัดไปด้วยเพียงมนตราเดียวนี้ มานมานะบาฟ! พ่อพูดเช่นนี้ และแล้วในฐานะครู ท่านก็พูดว่า: “มาเดยจิบาฟ” ผู้เดียวนั้นคือพ่อ, ครูและกูรู เมื่อลูกจดจำทั้งสาม สภาพของลูกก็สดชื่นแจ่มใสอย่างมาก พ่อสอนลูกและแล้วท่านก็เป็นผู้เดียวที่พาลูกกลับไปกับท่าน ลูกควรจดจำพ่อเช่นนั้นอย่างมาก ไม่มีใครในหนทางของบักตีรู้จักพ่อ พวกเขาเพียงแต่รู้ว่าท่านคือพระเจ้าและนั่นทั้งหมดคือพี่น้อง ผู้คนไม่รู้ว่าพวกเขากำลังจะได้รับอะไรจากพ่อ เวลานี้ลูกเข้าใจว่ามีพ่อผู้เดียวและลูกทั้งหมดคือลูก ๆ ของท่าน ลูกทั้งหมดคือพี่น้อง นี่คือการเริ่มต้นที่ไม่มีขีดจำกัด ในฐานะครู ท่านสอนลูก ๆ ทั้งหมด และแล้วท่านก็ทำให้ลูกทั้งหมดชำระสะสางบัญญัติกรรมทั้งหมดของลูกและพาลูกกลับบ้าน ลูกต้องจากโลกที่สกปรกนี้และกลับบ้าน บาบาทำให้ลูกมีค่าควรแก่การไปสู่โลกใหม่ ผู้ที่กลับมาคือผู้ที่ไปสู่ยุคทอง อัจชะ

ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ในการที่จะรักษาสภาพที่สดชื่นแจ่มใสและสภาพที่มั่นคง ให้จดจำบาบาในทั้งสามรูป: พ่อ, ครูและสัทกูรู ณ. ที่นี้ให้เติมตนเองด้วยสันสการ์ของความสุข ให้ใบหน้าของลูกเปล่งประกายด้วยสำนึกในมรดกของลูกอย่างสม่ำเสมอ
2. ให้ทำตามศรัทธาและทำงานรับใช้ของการเปลี่ยนแปลงทั้งโลก ให้ปลดปล่อยทุกคนที่ติดกับอยู่ในกิเลสทั้งห้า ลูกต้องให้คำแนะนำของศาสนาดั้งเดิมของตนเอง

พร: ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณพิเศษอันดับหนึ่ง ผู้อยู่อย่างมั่นคงในสภาพของประสบการณ์ด้วยสำนึกของลูก ดวงวิญญาณลูกบราห์มินแต่ละคนมีความคิดว่าตัวลูกเองควรกลับมาเป็นดวงวิญญาณพิเศษอันดับหนึ่ง แต่เพื่อที่จะจบสิ้นความแตกต่างระหว่างความคิดและการกระทำของลูก ลูกต้องนำสำนึกของลูกไปสู่ประสบการณ์ เช่นที่ลูกจดจำว่า ลูกต้องรับฟังบางสิ่งเพื่อรู้สิ่งนั้น เช่นเดียวกัน, ลูกต้องนำตนเองไปสู่สภาพของประสบการณ์เช่นนั้น สำหรับสิ่งนี้, ให้รู้ถึงความสำคัญของตนเองและเวลาและกำหนดจิตใจและสติปัญญาของลูกบนที่นั่งของประสบการณ์โดยเฉพาะ และลูกจะกลายเป็นดวงวิญญาณพิเศษอันดับหนึ่ง

คติพจน์: ให้หยุดการแข่งขันในสิ่งที่ไม่ดีและให้วิ่งแข่งในสิ่งที่ดีแทน

*** โอม ชานติ ***